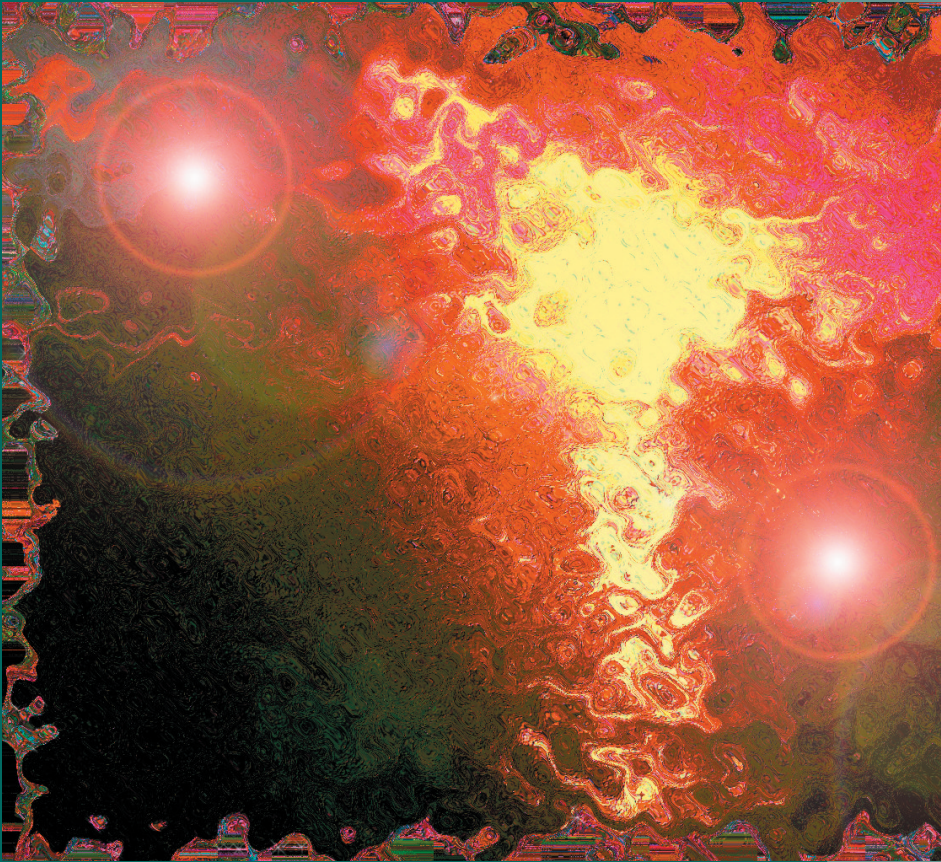

Anna-Liisa Soininen

SALAISUUKSIEN KUULTOKUDOS

SALAISUUKSIEN KUULTOKUDOS

*SALAISUUKSIEN
KULTOKUODOS*

Anna-Liisa Soininen

Anna-Liisa Soininen 2015
Kustantaja BoD Books of Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja BoD Books of Demand, Norderstedt, Saksa
ISBN 978-952-318-846-4

Kiitos universumille, joka
suuressa rakkaudessaan on
sallinut minun kirjoittaa
tämän kirjan

Pikkusisarelleni

LUKU 1

Selja

Sunnuntai 7.6.

"Äiti, kato mitä mä löysin."

Käänän katseeni vaatekomeron syvyyksistä poikaani. "No, mitä?"

Kimmo pyrähtää kuin hyrrä viereeni ohut, punakantinen kirjanen kädessään. "Tällaisen."

"Aha. Se taitaa olla muistikirja."

"Kanteen on kirjoitettu päiväkirjani", Kimmo virkkaa. "Tämä on lukossa, ei tätä pysty lukemaan."

"Hyvä, että se on lukittu. Ei toisten päiväkirjoja saakaan lukea."

Sää on tuulinen ja ilman lämpötila säätiedotuksen mukaan korkeintaan viisitoista astetta, mutta naamani hohkaa peltikatolta huokuvasta lämmöstä, iho on hikipisaroiden kostuttama. Työnnän poskeen takertuneen hiussuortuvan korvan taakse ja ladon keskihylyltä syliini kasan kirjavia pyyheliinoja. Vaatekaappia täytyy järjestää uuteen uskoon, jotta Kimmon vaatteet sopivat sinne. Kaapissa tuoksuu väkevästi lastulevy ja froteepyyhkeissä jokin ummehtunut pesuaine. Lasken pyyhkeet sängylle, ja kun astun askeleen taaksepäin, olen kompastua Kimmoon, joka on kumartunut kohti lattiaa.

Ennen kuin ehdin sanoa mitään Kimmo ojentaa minulle valokuvan. "Tää tippui kirjan sisältä." Koulukuvassa on kiharatukkainen tyttö, jonka

hymy on kapea kuin Mona Lisalla, mutta katseessa on naurua. ”Oikein nätti punapää”, totean ja palaan vaatekaapille.

”Äiti? Onkohan tuo seinätaulun nainen tämän likan äiti?”

Sängyn päädyssä on kehystetty valokuvasuurennos nuoresta naisesta. Tytön äiti? Minun silmissäni neitonen näyttää viisitoistavuotiaalta, mutta Kimmo näkee hänet jo naisena. Tytön hiukset ovat yhtä vallattomat kuin pikkutytyllä, mutta punainen kiharapilvi on saksittu polkkatukaksi; piirteet ovat naisellistuneet ja hymy on pyöristynyt viehkeäksi ja hampaat paljastavaksi. ”Heissä on samaa näköä: samanlainen nenä, samanlaiset silmät, mutta vaikea sanoa...” Kun lapset kasvavat, heitä ei tunnista luokkakuvista. Kuinka monta kertaa ohitseni on kävellytkään nuori aikuinen, joka huutaa minulle *hei ope* tai *moi maikka*, eikä minulla ole aavistustakaan, kuka hän on.

”Voihan se olla pikkulikan systeri tai joku täti”, Kimmo tuumii. Sängyn pohjalauta narahtaa uhkaavasti hänen hypähtäessä vuoteen reunalle. Oljenvaaleat hiukset sädehtivät kattoikkunasta sisään paistavassa aurin-gossa. Sydämeeni sattuu: rakas poikani muistuttaa aina vain enemmän isäänsä niinä aikoina, kun tapasin hänet neljännesvuosisata sitten. Kimmon kirkkaat siniset silmät ovat täynnä luottamusta; kuriton hiustupsu valahtaa otsalle ja hymykuopat syvenevät, kun kujeileva virnistys leviää korvia kohti. Niin kuin nytkin.

Kurotan käteni ylimmälle hyllylle pinotakseni villapuserot tiiviimpään kasaan ja sullon kylpypyyhkeet niiden viereen.

”Ohoh”, Kimmo äännähtää. ”Usko tai älä, äiti, mutta tämä lukko oli jo valmiiksi rikki.” Hänen viaton hymynsä suorastaan paistaa syyllisyyttä. Avoin päiväkirja on hänen sylissään.

”Mitäs, jos tyhjentäisit koulupöydän ylälaatikon; saisit sinne omaa säilytystilaa. Voisit laittaa päiväkirjan ja siirtää muut tavarat alimpaan laatikkoon.”

”Se on vaikea tehtävä, sillä alalaatikko on täynnä barbeja ja muuta hömppää. Ja tossa on kaikenmaailman naistenlehtiä.” Sanojensa vakuudeksi Kimmo tökkää keskimmäistä laatikkoa lenkkitossullaan.

Pidätän naurunpurskahduksen sisälläni ja tarkistan tilanteen. Hän on oikeassa, kaikki kolme kirjoituspöydän laatikkoa pursuavat tavaraa niin kuin talon muutkin säilytystilat. Olen hieman pettynyt: kuvittelin, että ilmoituksessa mainittu kalustettu kesäasunto pitää sisällään myös tyhjiä kaappeja, joita vuokralainen voi käyttää ja täyttää omien tarpeittensa mukaan. No, ehkä mies, jonka kanssa tein vuokrasopimuksen, ei ole ehtinyt siirtää tavaroita viikossa. Jos ymmärsin oikein miehen puheet, talo on hänen isänsä jäljiltä. Isän kuoltua kevättalvella perikunta halusi vuokrata talon kesän ajaksi heidän miettiessään lopullista perinnönjakoa ja kiinteistön kohtaloa. Huomasin vuokrailmoituksen Turun Sanomissa kuin taivaanlahjana. Täällä minulla on oma rauha pohtia tulevaisuuttani, joka on synkempi kuin hiilikaivoksen pohja. Juuri nyt en näe pilkahdustakaan valosta mistään suunnasta.

”Kipaisepa hakemassa pirtistä tyhjä pahvilaatikko. Laitetaan siihen kirjoituspöydän tavaroita siksi aikaa, kun me asutaan täällä.”

”Mistä pirtistä?”

Naurahdan. ”Tarkoitin keittiöstä.” Mistäpä seitsemänvuotias kaupunkilaispoika pirtit tietää.

Lyhyet jalat kipittävät portaita alas vikkellästi ja minä jään petaamaan Kimmolle vuodetta. Päiväkirja lojuu avoimena nuhrisella vaahtomuovi-patjalla. Poimin sen käteeni. Viimeksi tavatessamme oma henkilöäkärimini Raakel – joka on hieno nainen ja alansa huippuammattilainen – vihjaisi päiväkirjasta kerrottuani, että olemme menossa koko kesäksi maalle, minkä vuoksi pääsisin hänen vastaanotolleen vasta syksyllä. Ilmeestään päätellen hän suositteli vakavissaan, että pakkaisin matkalaukkuuni ruutuvihkon, johon voisin vuodattaa suruni, iloni, kaikki pintaan pyrkivät pelot, onnistumiseni ja myös ne aikeet, jotka ovat menneet pieleen.

”Uskoudu päiväkirjallesi”, hän innosti, ”ja kerro sille salaisimmatkin ajatuksesi, nekin, joita et rohkenisi julkistaa ääneen parhaimmalle ystävälesikään. Älä kavahda negatiivisia tunteita, sellaisia kuin syyllisyys, häpeä tai viha, joita varisee rivien väliin kuin rikkaruohojen siemeniä. Voit kitkeä ne pois mielesi puutarhasta sitten, kun ne ovat kasvaneet riittävän isoiksi. Päiväkirja on hyvä ja halpa kallonkutistaja, ja yhtä viisas kuin oma alitajuntasi. Ennen pitkää siitä tulee sinulle luottohenkilö, joka vastaa kysymyksiisi pyytämättäsi, mitä kukaan psykoterapeutti ei kykenisi tekemään.”

Katseeni takertuu päiväkirjan sisäkanteen piirrettyyn sinimekkoiseen peikkotyttöön. Taidokkaasti tehty piirros on väritetty luultavasti puuväreillä. Kuvan alle on paksuin tikkukirjaimin sommiteltu sanat: **MINUN ELÄMÄNI TROLLINA**. Ensimmäisellä sivulla on päiväys 6.9.1979. Kappas vain, päiväkirja on aloitettu samana päivänä, kun minä täytin yksitoista.

Sisäinen opettaja minussa aktivoituu, ja huolimatta omantunnon painehksuvasta jupinasta alan tarkastella kirjoitusta. Tytön (oletan, että kirjoittaja on tyttö) käsiala on koukeroista, kirjaimet liimautuvat toisiinsa pulleiksi madoiksi, joita luikertelee riveillä miten sattuu viivoituksesta piittaamatta.

Rakas päiväkirjani.

Mun nimi on Aada-Elina, mutta mua sanotaan Elinaksi tai Emmuksi, ei koskaan Aadaksi. Onneksi, sillä Aadat ovat vanhoja mummoja, jota mä en ole. Mä synnyin yksitoista vuotta sitten Hesassa, mutta kun olin pieni, mut tuotiin tänne. Muistan, että mulla oli kylmä, kun astuin autosta pihalle. Itkin ja paruin, en olisi halunnut jäädä tähän rumaan taloon, jossa asustaa joukko outoja otuksia, mutta koska mä olin vasta lapsi, en voinut kuin alistua aikuisten tahtoon. Mä synnyin ihmiseksi, mutta vähitellen minusta on sukeutunut omituinen olento, koulussakin mua on ruvettu haukkumaan trolliksi.

Mutta tänään on paras syntymäpäiväni ikinä.

Hetkinen... *"Tänään on paras syntymäpäiväni ikinä."* Luen lauseen uudelleen ääneen. Onko tyttö tosiaan syntynyt samana päivänä kuin minä? Palaan alkuun: *mä synnyin yksitoista vuotta sitten?* Hyvä tavaton, tyttö-hän voisi olla kaksoissisareni. Minua puistattaa ja hymyilyttää yhtä aikaa. Jännä yhteensattuma. Tietenkään ei ole ainutlaatuisia syntyä samana päivänä, meitä on varmasti tuhansia, luulisin, emme ole vain koskaan kohdanneet. Kiinnostukseni herää, tyttöhen vaikuttaa kiehtovalta.

Sain tämän päiväkirjan synttärilahjaksi äidiltä, siis oikealta äidiltä, kun hän kävi mua tapaamassa koulussa. Salaa. Hän on kaunis ja tosi paljon nuorempi ja laihempi kuin paksu menninkäismamma, joka on mun keinoemoni. Äiti halasi mua ja itki, ja muakin itketti. Hän sanoi, että minulla on Hesassa kaksi veljeä ja yksi isosisko. Pyysin, että hän ottaisi mut luokseen asumaan, mutta hänellä ei ole siihen laillista oikeutta, koska mut on adoptoitu tähän peikkoperheeseen. Hän käski odottamaan siihen saakka, kun mä täytän kaksikymmentä, silloin saan itse päättää, missä mä haluan asua.

Töminä portaikossa voimistuu. Suljen päiväkirjan ja työnän sen patjan alle toivoen, ettei Kimmo kyselisi enää sen perään.

Poika rynnistää tapansa mukaan vauhdilla ovesta sisään sylissään kenkälaatikko, jossa säilytän uusia kumisaappaitani. Niitä voi tarvita näillä savimailla sateen sattuessa. *"Onks tää oikean kokoinen? Mä en löytänyt muita sopivia."*

Pörrötän hänen hiuksiaan. *"On, kulta, se on ihan ok."* Nostan koulupöydän ylälaatikon lattialle. *"Oletko sinä minun apumieheni ja siirrät pahvilaatikkoon kaikki nämä tavarat, mutta niin siististi ja taitavasti, ettei*

yksikään mene rikki? Minä valmistan sillä välin meille iltapalaa. Sopiiko se sinulle?”

”Joo, joo, sopii.” Kimmo ryhtyy innokkaana toimeen. Levitän patjalle aluslakanan ja sen päälle vaaleansinisen muumipussilakanan (täkkiä ei varmaan tarvita, koska on niin lämmin) ja suojaan Kimmon lempityynyn, jonka hän otti mukaan Turusta, samaan muumisarjaan kuuluvalla tyynyliinalla. Ennen kuin lähdän alakertaan, sujautan päiväkirjan kainalooni. Kimmo ei huomaa puuhiani, hän on täydellisesti keskittynyt pakkaamisseensa.

Olen valinnut itselleni huoneen, joka on tapetoitu isoilla keltaisilla ruusuilla. Kun astun sisään, ruusut hyökkäävät silmille, mutta kolmesta makuuhuoneesta tämä huone on kaikkein viilein pohjoiseen antavan ikkunansa ansiosta. Ilmansuunnista en osaa sanoa yhtään mitään, mutta uskon miestä, joka esitteli minulle taloa.

Napsautan valon laipioista roikkuvaan pulleaan valaisimeen. Tehokas hehkulamppu on polttanut paperivarjostimeen pieniä reikiä ja paahtanut sinne tänne ruskeita laikkuja. Varjostimen alaosaa täplittää kärventynyt ötökkäpataljoona. Seinillä ei ole tauluja, mutta kulmikkaat tummumat tapetilla kertovat, että niitä on joskus ollut. Vedän sivuun paksut puuvillaverhot, joista pöllähtää tomuhiukkasia ilmaan. Ikkunalaudan alla on muovinen itsekasteleva kukka-allas. Huoneen takanurkkaan koivupuisen lipaston viereen sijoitetun nojatuolin sinapinkeltainen istuinosa on paikoin kulunut puhki.

Kenenkähän huone tämä on ollut? Valokuvia ei näy, mutta lipaston yläpuolella roikkuu väsähtänyt kalenteri. Vuoden 1990 joulukuulle on kuvattu iloinen tonttupoika. Lipasto on sentään tyhjä, sinne voin laittaa alusvaatteeni.

Sisääntulosta vasemmalla on kaksi korkeaa vaatekaappia. Toisessa on muovinen vaatetanko ja muutama metalliripustin. Oven sisäpuolelle on ruuvattu kokovartalopeili. Seinänpuoleisessa kaapissa on liina- ja vuode-

vaatteita. Piilotan päiväkirjan ylimmälle hyllylle tyynyjen alle Kimmon katseen ulottumattomiin ja mietin, mitä minä tein, kun täytin yksitoista. Kirjoitinko minäkin päiväkirjaa? En saa ainuttakaan muistikuvaa päähäni, mutta onhan niistä vuosista jo aikaa. Muiden päivien lailla jotkut synty-mäpäivät hukkuvat ajanvirtaan muistijälkiä jättämättä.

Ikkunaa vastapäätä on runkosänky, jolle on nostettu pussilakanapeit-to ja ohut sijauspatja muovisissa myyntipakkauksissaan. Pompin sängyllä muutaman kerran ja totean jousituksen olevan kunnossa. Kapeasta vuo-teesta päätellen huoneessa on nukkunut joku perheen nuorisosta.

Palaan eteiseen ja astun tupaan. Sisäilma on raskasta ja nahkeaa, vaikka avasin ikkunat aamupäivällä heti, kun aloin siivota tänne tultu-amme. Huolimatta sisään tunkeutuvista karpäsistä vetäisen ulko-oven ammолleen, jotta ilma vaihtuisi paremmin. Pesen kädet juoksevilla ve-dellä ennen kuin alan tehdä voileipiä. Kevyt sipaisu voita sämpylälle, sen päälle ladon kerroksen juustoa ja kurkkuviipaleita Kimmolle, mutta itsel-leni riittää ohut kinkkusiivu ja runsaasti tomaattia.

Minulle käy taas niin kuin tätä nykyä aina jäädessäni yksin: ajatukset jämähtävät huhtikuisiin tapahtumiin; niihin, jotka räjäyttivät seesteisen elämäni pirstaleiksi terävien sirpaleiden viiltäessä yhä avohaavoja sydä-meni seinämiin. Tiedän nyt tarkalleen, miltä näyttää maailmanlopun kiiristorstai. Päivän päätöstä ei aavista herätessä: alkukevään aamu on tavanomainen valjetessaan poutaisena, mutta utuisena nousevan aurin-gon lämmittäessä yötä päiväksi. Maa on paikoittain valkoinen, sillä yöllä on satanut lunta, joka on muokannut teiden ja katujen pintoja petollisen liukkaaksi.

Muistot alkavat vyöryä tavallisesti siitä, kun olemme valmistautumas-sa päivään. Kimmo on menossa kouluun ja minä opettamaan äidinkieltä Kastun yläasteelle. Kypsennän mikrossa annoksen pikapuuroa, jonka keskelle Kimmo vuolee epäterveellisen voisilmän kellumaan kuin sulavan auringon, lisää pienen punaisen (epäterveellisen) hillosydämen ja viipalo

banaanin lautasen reunalle helminauhaksi. Minä kiehautan mukillisen lattea ja hotkaisen sen kanssa voisarven.

Kylpyhuoneessa häivyttän varjot silmieni alta valokynällä ja vahvistan katsettani ripsivärillä, jotta pystyisin selvemmin näkemään pulpetissa istuvan teinitytön tummaksi rajattujen teevadin kokoisten säihkysilmien takaa hämillään olevan ja pelokkaan pikkutytön, joka on eksynyt aikuisuuden wonderlandiin. Lopuksi sivelen huulille iskunkestävän kesto-hymyn. Luokahuoneessa hymy pitää minut tiukasti opettajan roolissani testosteronin muokatessa tänään iloisesti hymyilevän, mutta huomenna vihaisesti lymyilevän teinipojan lihaksia ja aivosoluja murentaen henkisesti (ja joskus konkreettisestikin) jäljellä olevaa pedagogin arvovaltaa vuosi vuodelta hauraammaksi.

Seuraavaksi kävelen Kimmon hento käsi tukevasti kädessäni parkkipaikalle varoen liukkaita kohtia pihalla. Autoa käynnistäessä hyräilen radiossa laulavan Elviksen kanssa *O Sole mio*a Kimmon pälpättäessä takapenkillä. Hän odottaa hartaana tulevaa lankalauantaita; puhuu laivaristeilystä lakkaamatta niin kuin nytkin suunnitellen tekevänsä laivalla kaikkea, mikä on vain mahdollisuuksien rajoissa ja hänen ikäiselleen sallittua. Ehdin ajaa parkkiruudusta ulos, kun matkapuhelin soi. Meillä on jo kiire, mutta tunnollisena ihmisenä pysäytän auton. Näytöllä näkyy tuntematon numero, ja mietin hetken, viitsinkö vastata; jos se on taas joku lehtimyyjistä, joita lievästi sanottuna inhoan. He piinaavat miltei mihin vuorokauden aikaan tahansa. Sanon kuitenkin nimeni kuten hyviin tapoihin kuuluu tietämättäni, että ne ovat viimeiset onnelliset hetket, joihin päättyi kokonainen aikakausi elämästäni.

Muistan selkeänä minulle esitetyn kysymyksen: onko Teemu Harju mieheni, mutta kuvat alkavat himmetä siinä vaiheessa, kun kuulen, että hän on loukkaantunut vakavasti ja leikattavana Tampereen yliopistollisessa sairaalassa. Koska olen lähin omainen, minua kehoitetaan tulemaan sinne heti, niin muistelen, mutten ole varma. Minulle kerrotaan (ehkä

tiedusteltuani, mitä on tapahtunut), että Teemu on kolaroinut rekan kanssa. Mutta järkyttyneenäkin ihminen toimii kai selittämättömällä automaattiohjauksella, sillä onnistuin ilmoittamaan Kimmon koulun kansliaan ja oman työpaikkani rehtorille, ettemme tulekaan tänään kouluun, koska menemme Tampereelle. Rehtorin äänessä särähti harmistuminen, mutta hän nyt on sellainen eläkepäiviä odotteleva äreä vanha parta, jolta sitä voi odottaakin. Torstai on tärkeä palaveripäivä, mutta minkäs minä sille voin.

Ajomatkaa Tampereelle en muista. Tuskaisiin ajatuksiini mahtui vain Teemu: miten pahasti hän on loukkaantunut; selviääkö hän ja jos selviää, jääkö hän invalidiksi. Ja ollut kolarissa rekan kanssa, miten kukaan ajaa rekan kanssa yhteen, nehän ovat jo niin isojakin, kerrostalon kokoisia jättiläisiä. Kyllähän sellaisen pitäisi näkyä jo kauaksi, jotta ehtisi varoa ja väistää sitä, jos se tunkeutuu liian lähelle.

”Äitii, Limppu soittaa sun kännykyyys.”

Astun eteiseen ja huudan ylös portaikkoon. ”Sano Lindalle, että soitat hänelle hetken kuluttua.” Kohta Kimmon pikkupojan ääni kuuluttaa: ”Mutsi soittaa sulle, sit kun me ollaan syöty.”

”Kimmo, ole kiltti ja tuo se puhelin alas tullessasi. Voileivät ovat jo valmiita, kaakaokin aivan tuossa tuokiossa.” Samassa portaissa alkaa jytistä rytmikkäät hyppyaskeleet. Mahtaako vanhat laudat kestää moista suunnatonta elämäniloa?

Olen hyvilläni siitä, että Kimmo on toipunut kahdessa kuukaudessa isänsä kuolemasta niin kuin pienillä lapsilla lieenee tapana. Kouluunkin hän halusi mennä heti tiistaina pääsiäisen jälkeen. Teemu kuoli vähän ennen sairaalaan saapumistamme. Lääkärin mukaan mitään ei ollut tehtävissä. Menin katsomaan miestäni vuodeosastolle, jonne hänet oli siirretty odottamaan, mutta Kimmon jätin siksi aikaa hoitajien huomaan. Se olikin viisas ratkaisu, sillä Teemun sulkeutuneilla kasvoilla oli pahoja ruhjeita, vaikka veri oli niiltä pyyhitty pois. Kun jätin Teemun ruumiin ja

suljin steriilin potilashuoneen sinisen oven takanani, en heti tajunnut astuneeni kaaokseen, joka imaisisi minut loputtomien tutkimusten ja selvitysten syövereihin.

”Voitaisko me lähteä kotiin”, Kimmo valittaa minua vastapäätä suun jauhaessa sämpylää.

”Nytkö jo, vastahan me tultiin?”

”Tää kämppä on tosi suttuinen, täällä ei oo yhtään kiva asua.” Hän huitaisee kädellään ilmaa. ”Ja sitten nuo ällöt karpäset yrittävät ahmia mun voileipäni.”

Kimmo on oikeassa. Karpäset ovat vastenmielisiä ja tupa on kuin koinisyömä villapaita: seinillä on kellertävää tekstiilipintaista sisustuslevyä ja lattiaa peittää saumoistaan repeytynyt ja hapertunut linoleumi, jonka värit ovat kulahtaneet askeleista. Tummat kattoparrut tekevät huoneesta matalan ja synkän. Noesta tummunut jyrävä leivinuuni ja hellayhdistelmä tönöttää paikallaan sen oloisena kuin se olisi unohdettu nurkkaan häpeämäänsä. Ehkä niin olikin: puu-uuni on jäänyt virattomaksi tiskipöydän jatkoksi nostetun kaksilevyisen sähkölieden korvattua vanhanaikaisen puulieden.

”Mitäpä jos nukutaan ensin yön yli ja jutellaan aamulla, miltä sinusta tuntuu.” Tässä asunnossa on yksi hyvä puoli, ja se on vuokrahinta. Sadalaviidelläkymmenellä eurolla kuukaudessa ei saa mistään tätä parempaa kesämökkiä.

”Selvä, nukutaan sitten”, Kimmo huokaa, luo minuun anovan katseen ja virnistää kaakaoviikset ylähuulellaan. ”Saaks mä pelata hetken ennen nukkumaan menoa?”

Hyvä yritys, poikaseni, hymyilen mielessäni: kiristät ja käytät tilannetta hyväksesi, mutta annan luvan. Kesälomalla sääntöjä voi venyttää. ”Sopii, mutta vasta suihkun jälkeen.”

Saunaosastosiipi on rakennettu talon pätyyn samaan aikaan, kun vesijohto on vedetty sisätiloihin 80-luvulla, niin muistaakseni vuokranan-

Tämä on meidän salaisuus – oli Seljan ja Teemun motto ensitapaamisen hetkistä saakka. Mutta kun Teemu yllättäen kuolee, Seljalle selviää, etteivät kaikki salaisuudet olleet olleetkaan yhteisiä heidän avioliitossaan. Tutun ja turvallisen maailman alkaessa ratketa liitoksistaan, Selja muuttaa poikansa Kimmon kanssa kesäksi maalle kokoamaan itseään. Maalla Selja tutustuu vanhan päiväkirjan välityksellä salaperäiseen tyttöön, joka voisi olla hänen kaksoissisarensa, mutta huolestuu, kun hänen poikansa luo työstä itselleen mielikuvitusystävän.

